

«СЕЛЕ ХОДИ ШВИДШЕ Я ЗАРАЗ ВСЕСВІТ ПОЛАГОДЖУ».

Отаке повідомлення розбудило мене рано-вранці, о темнадцятій годині. Я його разів дванадцять на смарт-годиннику перечитав, поки дійсно прокинувся.

Ні, я не проти, коли мене будять. Відколи померла Мамі, я не вимикаю сповіщень, адже боюся пропустити щось важливе. Зрештою, цього разу це й здавалося дуже важливим. Папі збирався «всесвіт полагодити», хай там що це значить.

А мені ще й бонус: від повідомлення мій жахливий сон луснув, наче повітряна кулька. Добре, що його спекався. Фух, крихітко.

Я підніс годинник до губ і надиктував повідомлення до Папі:

— Ти де знак питання.

Відповідь надійшла за кілька секунд: **«МЕЖОВІДНОВЛЮВАЧ ШВИДШЕ».**

Якби я вже був повністю при тямі, то збагнув би, що єдине місце, де він міг бути, — це всередині величенького

комп'ютера, найвищого наукового досягнення Папі як фізика катастроф. Коли я чув про комп востаннє, йому не дуже велося. Схоже, зараз він працює вже краще.

Я всівся, відкинув уквивачки, спустив ноги на землю і спробував за хвилиночку зібрати докупи того хитунабовтуна, на який перетворився мій мозок.

Нічка була важка. Можна подумати, що якщо я бачу одне й те саме жахіття п'ять років поспіль, то вже звук до нього. Та більшість людей це й кошмаром би не вважала. Нема тут чого боятися. Більшість людей, котрі втратили своїх мамі, раділи б сну, де вона знову повертається до життя, куховарить, сміється, теревенить про якісь звичайні речі, просто знову стає частиною родини.

Та бачте, халепа настає, коли прокидаєшся. Мамі зникає разом зі сном, а з тобою лишається нічна темрява. Після такого я цілу вічність заснути не можу. Просто годинами витріщаюся на стелю і відчуваюся могилою власної Мамі.

«Як це — могилою власної Мамі?! — подумав я, кепкуючи з себе. — Годі тобі, Селе. Забагато драматизуєш. Кошмари — це фігово, але вже ранок. Поверни собі контроль над мозком. Мозок — король тіла, пригадаєш?»

«Попустися, мозку. Йду я вже, йду».

Крок перший: перевірити самопочуття. Я трохи причмелений, але все нормально. Нічого не болить. Власне, що більше я прокидався, то краще відчувався. Їсти хочеться? Ага, трішечки. А от у роті капець пересохло. Лизнув губи: сухо-сухо-сухо-сухо-сухо. Пити хотілося, немов я діабетик якийсь. Логічно, я ж і маю діабет I типу.

Та не треба занадто хвилюватися. Він у мене під контролем. Переважно. Ну, переважно переважно. Здебільшого?

Ось тому я смарт-годинник і юзав. На ньому встановлено всілякі апки та корисні штуки для діабетиків: відстежувалки, нагадувалки та діабет-вікторина «А чи знаєте ви?», що вистрибує через нерегулярні інтервали часу. Після того як три тижні тому в мене різко впав рівень цукру (і це призвело до ночівлі в лікарні), Мачуха-Американка та Папі сказали, що або цей годинник, або інсулінова помпа. Я вже раніше пробував оцю систему безперервного моніторингу рівня глюкози і знаю, що багатьом з нею прекрасно ведеться. Але почувався так, наче ніколи, на жодну хвилинку не можу забути, що маю «особливий стан». Мене це посеред ночі будило. А смарт-годинник це робить тільки тоді, коли Папі надсилає повідомлення, що готовий всесвіт полагодити, і то тільки раз поки що. З таким годинником діабет уже не здається чимось аж прям таким. Це просто халепа з підшлунковою, а не цілодобове нагадування про те, що в мене інвалідність, яку неможливовилікувати, й полегшити стан теж нема як.

Ну принаймні не в цьому всесвіті. Поки що.

Гаразд, не треба впадати в депресію ще до того, як я з ліжка встану. Я підвівся, потягнувся й порадів гладенькій шовковистості моєї «Брюс Лі»-піжами. Завдяки цій одежині я завжди відчуваюся могутнім. Якби ж тільки в піжами кишені були — тоді б вона стала ідеальною.

Коли я пішов навідати Папі, то зазирнув до кухні, аби набрати таку величезну склянку води, що від її вмісту сечовий міхур може дуснути, і вихилив усю. Ох. Знову наповнив склянку і попрямував до вітальні.

Точніше, до тієї кімнати, що раніше була вітальною. Межовідновлювач її майже цілком зайняв. (І повірте мені, це

неабияке досягнення. Ми ж не просто так назвали свій дім «Кораловим замком». Тут дофіга кімнат, і всі палацового розміру.) Коли я, виходячи з кухні, повернув за ріг, то майже врізався у величезну коробку з чорного металу, що гула собі, — це й був корпус комп'ютера. Гула машина, бо внутрішні кулери постійно працювали, аби охолодити процесори. Думаю, для того, аби ладнати діри в тканині часопростору, треба мати багацько процесорів.

— Папі? — гукнув я і ще води відсьорбнув. Ніяк цього ранку досхочу напитися не міг.

— Тут, Селе, тут! — озвалася Мачуха-Американка зсередины межовідновлювача.

— Мерщій, міхо*¹, мерщій! — мовив Папі. Він теж там був.

Я обійшов комп'ютер і став перед передньою панеллю, де монітор, а поруч із ним на кілочку висіли окуляри (котрі й дозволяли бачити катастрофони). Справа від монітора й окулярів розмістилися відчинені металеві дверцята. Я нахилив голову і ступив досередини.

Це було круто. Я ще ніколи не потрапляв усередину межовідновлювача.

Там все освітлювало моторошне зелене сяйво — від крихтних вогників на чорних металевих коробках, складених штабелями праворуч і ліворуч. На алюмінієвих полицях деренчали й підстрибували процесори, вони настільки розігналися, що можна було відчутти запах розпеченого металу. А завдяки всім тим кулерам звук там лунав, наче це невеличка аеродинамічна труба.

¹ Слова, позначені зірочкою, можна подивитися в словничку наприкінці або цієї, або ж першої книжки. (Тут і далі — прим. перекл.)

Папі стояв якраз попереду — в білому халаті та пухнастих білих капцях. У такій тісноті він здавався величезним, немов білий ведмідь. Він теж мав на собі катастрофокуляри, а в руках тримав стос паперів, з яких щось уголос зачитував.

Читання це слухала моя Мачуха-Американка. На ній була її улюблена нічна одежина — піжама-комбінезон, що нагадувала білку-літягу з крильцями-перетинками під пахвами та каптуром-білячою головою. Не уявляю, як вона це терпить. Ну тобто спати в комбезі у Флориді? Та в цій штуці в неї температура мусить до тисячі градусів піднятися.

— ...збираємося підвищити показник сатурації катастрофонів у два цілих сорок дві соті помножити на десять у дванадцятому степені разів і стежимо за проникненою валентністю, — казав Папі до Мачухи-Американки. — Якщо ПВ перевищить показник у нуль цілих сім десятих, Люсі, — він спинився, аби театральньо присвиснути, — ми зрозуміємо, що досягли успіху.

— О, — промовила Мачуха-Американка й енергійно закивала, а її білячий каптур кивав із секундною затримкою. — Так-так, звичайно. Але що, як ікс-фактор станцює електрик-бугалу з моєю звуковою викруткою¹ і мене закине до Стародавнього Єгипту?

— Ти це про що? — змигнув Папі.

Мачуха-Американка схопила його за плечі отими моторошними білячими лапками:

— Це *ти* про що, Густаво? Я не займаюся фізикою катастроф, пригадуєш? Я твоя люба дружина, заступниця

¹ Багатофункційний диво-інструмент Доктора Хто.

директора в початковій школі й дуже приваблива особа. Це ж твої друзяки-науковці мусять з таким допомагати!

Папі підсміхнувся:

— Вибач, *mi amor astronómica*¹. Я просто не можу чекати. Мене раптом охопило натхнення. — Він глипнув на сторінки, що тримав у руках. — Ми з Бонітою над цією статтею мучилися вже два тижні. І я все збагнути не міг, про що ж тут ідеться. Аж тут минулої ночі вві сні зрозумів першу сторінку. Принаймні так мені здалось. І треба переконатися, чи я був правий.

— *Buenos días, padres locos*², — промовив я.

Коли Папі мене побачив, то від радості вибухнув, як та наднова зірка. Він віддав папери Мачусі-Американці, підбіг до мене й міцно схопив. Він завжди був з тих татусів, що хапають тебе, стискають в обіймах, доки ти не виплюнеш нутроці, наче морський огірок.

— Міхо! — волав він мені у вухо, намагаючись розчавити. — Міхо, міхо, міхо!

— Папі! — каркнув я. — Папі, Папі, Папі.

Мачуха-Американка поплескала Папі по плечу, даючи знак, щоб він відпустив мене, поки я не знепритомнів.

— Обережніше, Густаво. Ти ж не хочеш, щоб він просто тут усю свою воду виплеснув, правда ж?

— Усе під контролем, — захищаючись, промовив Папі і додав: — Машина дає максимальний захист від усього.

Але все ж поставив мене на землю. А саме цього Мачуха-Американка й чекала, бо тепер вона змогла кинутися вперед

¹ Кохання моє астрономічне (ісп.). (Далі іспанські слова та вислови у вивносках не маркуються.)

² Доброго ранку, божевільні батьки.

і схопити мене в обійми — не такі вбивчі, як у Папі, зате через оті крильця вони були просто всеохопні.

— Доброго ранку, Селе, — шепнула вона так тихо й щиро, наче ми рік не бачилися. — Як ти сьогодні почуваєшся?

— Попісяти треба, — сказав я, вихиливши залишки води. — А в іншому — добре.

Мачуха-Американка відпустила мене й поплескала по своєму годиннику паперами, котрі все ще тримала в другій руці.

— Я цього ранку ще звіт не отримувала. Ти рівень цукру не перевіряв?

— Та збирався, — сказав я, і прозвучало якось по-скиглійськи, я такого не хотів, — але ж Папі написав, щоб я одразу йшов до вас. Щось там із лагодженням всесвіту?

— Я ж не хотів, щоб ти це пропустив, міхо, — піднесено промовив Папі. — Це може всі наші проблеми розв'язати. Селе, якщо мої катастрофопідрахунки коректні, тобі більше не доведеться перейматися тим, що ти наробиш дірок у всесвіті. Не кажучи вже, що це ж історія науки просто на очах твориться! Ходімо, ходімо!

Чекати він не став. Просто бульдозером заштовхав нас із Мачухою-Американкою вглиб межовідновлювача. Простягнув руку з проханням, щоб Мачуха-Американка повернула йому папери. Він явно ще разочок проглянув першу сторінку, а потім увів кілька цифр на тачскріні, вмонтованому в задню стінку. Перевірив підрахунки, вимальовуючи їх пальцем у повітрі, і кивнув.

— Окей, — сказав він і двічі глибоко вдихнув. — Окей, все правильно. Я знаю, що все правильно. Нумо, зробімо це.

А тоді його зненацька осяяло: